

Вика, крѣщи . . . и най-послѣ така силно, че се събуди . . .

Огледа се Боянъ и се видѣ въ тѣхната стая, която била много освѣтлена отъ слънчевитѣ лъчи.

Скочи бързо отъ кревата си, погледна прѣзъ прозореца и видѣ хубавитѣ цвѣтя въ тѣхната градина. Спомни си тогава, че прѣди малко е сънувалъ една отъ приказкитѣ на баба си.

Слѣдъ този сънъ Боянъ се зарече никога вече да не слуша страшнитѣ приказки на баба си.

Островъ Халки.

(Пѣтни бѣлѣжки)

Параходчето бѣ прѣпълнено съ пѣтници. Всички стоятъ на кувертата (горнята часть на парахода) и се любоватъ на хубавата природа. По тѣхнитѣ лица се вижда веселостъ и безгрижие и ти се струва, че тѣ сѣ най-щастливитѣ на земята.

Но можели да бѣде другояче? . . . Всеки бѣ плененъ и унесенъ отъ природната дарба, що така богато е надарила тѣзи мѣста! . . . Едни се очудватъ на тихото море, други — на островитѣ, които живописно сѣ кацнали въ морскитѣ води.

Каква гледка, Боже мой, каква хубостъ! . . . Ненаситно гледашъ двата острова, какъ се издигатъ, като два близнака. Срѣщу Принкипо гордо се хубавѣе *островъ Халки*. И двата острова